

høortes kun Stormen, der buldrede paa Porten og svøbte sig tungt omkring Gavlen.

Det kunde ofte hænde Hansine, naar hun saaledes sad alene efter en virksom Dag, at hendes Tanker sneg sig paa Afveje, . . . søgte tilbage til den Fortid, der skulde være død for hende, kresede om Børnene og Emanuel, hvis Navn aldrig blev nævnet i disse Stuer, i hvert Fald ikke, naar hendes Moder kunde høre det. Gamle Drømme steg da atter lokkende op for hendes Indre og kastede Uro og Tvivl i hendes Sind. Særligt i den sidste Tid var hun Nat efter Nat bleven holdt vaagen af Tanken paa Børnenes Nærhed. Ikke mindst efter at hun havde modtaget Emanuels sidste Brev, hvori han bebudede sin snarlige Genkomst, havde hun haft al sin Selvbeherskelse behov, for at ikke Moderen eller Ole skulde mærke den Raadvildhed, hvori hun var bestedt.

Ogsaa denne Aften var hendes Tanker sky og urolige. Denne Buldren paa Porten, dette Sus over Taget genvakte hos hende Mindet om en anden stormfuld Aften . . . hin Aften for mere end to Aar siden, da Gutten blev bragt tilsengs for ikke at rejse sig mere. Ogsaa dengang sad hun ene med sig selv og sine skjulte Sorger. Hun huskede det tydeligt. Hun sad i den store Stue og havde Døren aaben ind til Sovekammeret for at høre efter Gutten, der ofte skreg isøvne. Først ved Elleve-Tiden kom Emanuel hjem. Munter, høj og smuk traadte han ind ad Døren i sin store Kavaj, der dryppede af Regn, med Stok i Haanden og en Lygte, som Blæsten havde slukket. Hvor tydeligt hun huskede ham! . . . Hun havde siden ofte tænkt paa, at den Aften egentlig var den sidste i deres Samliv, paa hvilken de havde følt lidt Fred og Lykke med hinanden. Fra den Dag begyndte Opløsningen. Med Guttens Død mistede Emanuel det frejdige Haab, den ubetingede Forvisning om at følges af Guds Vel-